

tør for Fængselsvæsenet. Med Hensyn til denne Overinspektør har man søgt at staffe sig Underretning om, hvilken Stilling Fængselsdirektøren har, idet det nemlig er oplyst, at Overinspektøren tillige er Fængselsdirektør. Det fremgaar da af de Oplysninger, som Ministeren mundtlig har meddelt, at Fængselsdirektørens nærmeste Opgave er at idømme visse disciplinære Straffe, som Fængselsinspektøren ikke er berettiget til, og desuden at afgive den bureaukratiske Melleminstants i Forretningsanliggender imellem Fængselsbestyrrelserne og Overinspektøren. Naar nu Overinspektøren og Fængselsdirektøren ere samme Person, i det Mindste for eet Fængsels Vedkommende, letter det i høj Grad Forretningernes Hurtighed, og naar Overinspektøren er en meget bebyrdet Mand, er det jo muligt, at det noget kan lette ham Arbejdet, at han tillige er Fængselsdirektør. At disse gennemgribende Reformers, som saaledes have fundet Sted paa Fængselsvæsenets Omraade, ikke have fundet andet Udtryk i Finansloovforslaget end den meget berømte foreslaaede Anskaffelse af nye Sengeretvisiter for Opshuset, er overordentlig betegnende. Jeg gjør nærmest opmærksom derpaa, for at Thinget ikke skal tro, at Ministeriet paa dette Omraade har frabeget sin sædvanlige sindige, rolige, alt andet end omvæltende Praxis i vor Administration. Hertil skal jeg indstrænke mig.

Scharling: Idet jeg forventer, at den høitærede Minister selv vil udtale sig nærmere om de forfjellige mindre Vædringsforslag, der foreligge, skal jeg indstrænke mig til at omtale eet Vædringsforslag, nemlig Nr. 267 om Tilskud til Kjøbenhavns Kommune i Anledning af Tilveiebringelsen af nye Rets- og Politilokaler i Kjøbenhavn. Den ærede Ordfører udtalte, at man af lignende Grunde som i Fjor havde indstillet at nægte dette Beløb, og det hedder ogsaa i Betænkningen kort og godt: „Sige som i Fjor foreslaas det at nægte dette Beløb.“ Dette minder noget om, hvad der i Rets- sproget kaldes „Anstand paa forrige Grund“, thi efter hvad der er berettet, skulle saadanne Anstande paa forrige Grund kunne spindes saa langt ud, at det er hendet, at en saadan Anstand, der oprindeligt var begjært paa Grund af Snefog, der gjorde Veiene ufremkommelige, er bleven udstrakt til midt paa Sommeren. Naar man ser efter, hvad der er passeret i Fjor, viser det sig, at man nægtede Bevillingen af den Grund, at den var fremkommen til tredie Behandling, og at man ikke havde haft Tid til at overveie Sagen. Den ærede Ordfører udtalte den Gang: „Jeg skal ikke nærmere udtale mig

derom, da dette Forslag baade finansstelt og reelt er af en saa indgribende Betydning, at Udvalget ikke efter den Tid, man har havt til at behandle det, og navnlig da det først er fremkommet til tredie Behandling, har troet det rigtigt, at en Afgjørelse fandt Sted allerede i Mar. Naar man ikke tiltræder det, menes der ikke dermed, at man absolut vil modsætte sig den paagjældende Foranstaltning eller i og for sig finder den sluttede Overenskomst urigtig, men man ønsker kun Sagen udsat til nærmere Overveieelse til næste Mar.“ Det er her noget Lignende som med Helsingørs Havn, og jeg gjør mig heller ikke større Forventninger med Hensyn til denne Sag end efter den ærede Ordførers sidste Udtalelse med Hensyn til Helsingørs Havn om, at denne Udtalelse skulde betyde, at man just næste Mar vilde gaa til at overveie Sagen. Nu har dette Forslag ligget for siden forrige Samling til privat Overveieelse for Udvalgets Medlemmer, det er kommet frem strax ved Samlingens Begyndelse og har foreligget til yderligere Overveieelse, men det er ganske vist, at de Overveielser, man i selve Udvalget har skænket denne Sag, ikke have været af nogen særdeles dybtgaaende Karakter. Jeg skal, da dette Spørgsmaal dog virkelig er af stor Betydning, her berøre et Par Momenter lidt nærmere. Hvad det dreier sig om, er jo, som bekendt, at opløse det Fællesskab, som i en Række af Mar har bestaaet mellem Stat og Kommune med Hensyn til Raadhuset i Kjøbenhavn, idet Raadhuset og det derved liggende saakaldte Stadens civile Arresthus tilhøre Stat og Kommune hver for en Halvdel. De Bygninger, der her dreier sig om, ere utvivlsomt Bygninger af betydelig Værdi, idet Raad- og Domhusets Grund er over 11,200 Kvadratalen, den har i Maret 1800, da Magistraten kjøbte den — det var før privat Grund — kostet 60,000 Rdl. Kurant, altsaa henved et Par hundrede tusende Kr., og maa vel nu antages at have mindst den dobbelte Værdi. Bygningen selv har i Maret 1815 kostet, omfat til Kr., omtrent 875,000 Kr., og det paa en Tid, da det utvivlsomt var billigere at bygge end nu til Dags. Stadens civile Arresthus har en Grund af 4,400 Kvadratalen, og Bygningen er asfureret for 186,500 Kr. Det er altsaa ret anseelige Eiendomsværdier, der her er Spørgsmaal om, og jeg kan ikke se rettere, naar man undersøger Forholdenes Natur, end at det Forlig, som under Forbehold af fornøden Approbation er indgaaet mellem Stat og Kommune, er særdeles fordelagtigt for Staten. Kommunen opgiver nemlig efter det indgaaede Forlig Brugen af sin Halvdel af Raadhuset,